

den er stor eller lille, maa væbne sig paa forskjellig Maade, saaledes maa man ogsaa i Statsfinansfundenes Tilværelse, jo mindre sikker Retstilstanden der bliver, anstrænge sine Kræfter desto mere, og der foreligger en særlig Dpfordring for de smaa Stater i saa Henseende.

Bloug: Og saa jeg skal stemme for begge den midlertidige Krigsministers Vædringsforslag, og jeg skal tillade mig at understøtte det første af disse, nemlig det om Forstærknings Indkaldelse, med endnu en Grund foruden dem, som Ministeren selv har anført. Jeg anseer det nemlig for at være af Bigtighed, at Regjeringen faaer Leilighed til at prøve, hvorvidt Besættelsen af Commandoposterne ved Forstærkningsbataillonerne har været heldig eller ikke. Veirsamlingerne have givet Leilighed til at prøve dette for den øvrige Hærs Bedkommende, men jeg anseer det ogsaa for at være af Bigtighed, at Regjeringen faaer Leilighed til at bedømme det for Forstærkningsbataillonerens Bedkommende; thi, hvis Besættelsen af Commandoposterne ved dem ikke er god, saa vil man ikke kunne gjøre Regning paa at faae nogen særlig Nytte af disse Batailloner i Krigstid. Jeg skal derhos henstille til Regjeringens egen Overveelse, om det ikke vil være bedst først at indkalde de Forstærkningsbatailloner Mandskab, der høre hjemme paa Verne, ikke fordi jeg paa nogen Maade ønsker Halvøen tilfidesat, men fordi det forekommer mig, at praktiske Hensyn gjøre det nødvendigt, at Vernes Forstærkningsbatailloner først prøves og først fuldstændig organiseres.

Magius: Efter de varme Udtalelser til Støtte for de nu foreliggende tvende Vædringsforslag, der ere fremkomne, er det vanskeligt for mig at tage Ordet for at støtte dem endnu mere. Da der imidlertid er nogle enkelte Dplysninger, hvormed jeg troer at kunne bidrage til at belyse Sagen, saa ønsker jeg dog at benytte det mig givne Ord. — Jeg skal i Anledning af den sidste erede Talers Uttringer om først at indkalde Forstærkningsbataillonerne paa Verne forudskifte den Bemærkning, at, saaledes som Ordningen af Mandskabet for Tiden er, erholder hver Bataillon

sin Tilgang af Mandskab hvert andet Aar, og at det som Følge deraf er temmelig bestemt givet forveien, hvilke Batailloner der skal indkaldes, idet det jo maa være de Batailloner, der tidligst have faaet Tilgang af Forstærkningsmandskab, som ogsaa først indkaldes; jeg skal dog ikke komme nærmere ind herpaa. — De Grunde, der tale for de foreliggende Vædringsforslag, ere blevne varmt og smukt udviklede, og man har derved væsentlig støttet sig til, at man bør følge den Hærløb, som for saa Aar siden er bleven vedtagen. Jeg skal imidlertid gaae en Smule nærmere ind paa at vise de Følger, som let kunne fremstaae af, at man ikke følger det deri fastsatte System. — Det vil vistnok være erede Medlemmer bekendt, at det med Hensyn til den Armeeplan, som blev tilveiebragt i 1842, er blevet anerkjendt og praktisk har viist sig, at den for Liniebataillonerens Bedkommende gav en god og kraftig Organisation. Samtidig dermed var der ved den givet en Plan for Reserven, hvorimod der for Forstærkningen saagodt som ingen Plan eksisterede; man havde vel nok Mandskab til den, men tænkte ikke videre paa dens mulige Benyttelse. Da Krigen brød ud i 1848, havde Reserverebataillonerne aldrig været formerede, og det tog alt saa allerede længere Tid, inden de kom ind. Befalingsmænd og Mandskab kjendte ikke hinanden, og det viste sig derfor desværre, at enkelte af disse Batailloner strar efter deres Indkaldelse ikke præstere de, som de senere bleve istand til at præstere, da de havde været nogen Tid inde. Manglen laa i Organisationen, idet man ikke havde sørget for, at Mandskabet tidligere havde været bragt sammen i Afdelinger. Forstærkningsbataillonerne gif det endnu værre med; man havde Besvær med at organisere dem, og de vare løse og uholdbare. Manglen laae heller ikke her hos Mandskabet; det var ligesaa fædrelandsffindet som det øvrige Mandskab, men der manglede Hovedbetingelsen: den Organisation og Fasthed, som er nødvendig for enhver Hærordning. Efter Krigen i 1850, da man indsaae disse Svagheder og søgte at raade Bod paa dem, viste det sig desværre ikke muligt at faae nogen ny Hærplan istand. En heel Deel Baand bleve løste, men intet